

Arrest

nr. 270 865 van 1 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 30 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

(...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 21.05.2012, de laatste procedure, met name een aanvraag 9ter, van betrokkene werd afgesloten op 10.09.2014. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

1.4. Op 30 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

(...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 21.05.2012, de laatste procedure, met name een aanvraag 9ter, van betrokkene werd afgesloten op 10.09.2014. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“3.

Verzoekers hebben in de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 6 maart 2020 hun gezinsleven en hun afhankelijkheid van hun zoon (S.H. (...)) aannemelijk gemaakt en gedocumenteerd. (zie stuk 2)

Het gezinsleven van verzoekers met hun zoon is derhalve te beschouwen als een gezinsleven (family-life) in de zin van art. 8 EVRM.

4.

In de bestreden beslissing wordt evenwel geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met dit gezinsleven van verzoekers op Belgisch grondgebied.

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met art. 74/13 Vreemdelingenwet iuo. art. 8 EVRM.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 8 EVRM luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Nuttig kan worden verwezen naar de invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest dd. 22 december 2010 (nr. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen (eigen onderlijning):

“Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingen betwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmening in het gezinsleven van verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds”

Ook nuttig kan worden gewezen op de rechtspraak van uw Raad, meer in het bijzonder naar het arrest van uw Raad dd. 20 juni 2014 (RvV 148 400):

“(…) Hoewel art. 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een belangenafweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van art. 8 EVRM

afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. (EHRM 17 april 2015, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

(...)

De beleidsmarge van de Verdragsluitende partijen wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting betreft of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, niet zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid oom, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De algemene stelling die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmakenen, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden. (RvS 26 mei 1998, nr. 193.522)

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs - en of verwijderingsmaatregel dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit het arrest van de Raad (in essentie gesteund op de rechtspraak van het EHRM) kunnen volgende verplichtingen worden afgeleid wanneer één van de bepalingen van het EVRM aan de orde is:

- het voeren van een nauwkeurig onderzoek: de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval dienen te worden onderzocht;
- een billijke afweging dient gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang;

Verzoekers zijn zich ervan terdege bewust dat uw Raad enkel een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing.

Uw Raad kan daarbij wel oordelen of verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

5.

In casu ligt geen (zorgvuldig) onderzoek voor, laat staan enige belangenafweging m.b.t. de eerbiediging van het gezinsleven van verzoekers.

Hoewel dit gezinsleven geïndiceerd is en gekend behoorde te zijn door verwerende partij, wordt hiermee op geen enkele wijze rekening gehouden. Enig onderzoek m.b.t. dit gezinsleven werd niet gevoerd door verwerende partij. Enige belangenafweging in het kader van art. 8 EVRM ligt derhalve niet voor.

Een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. art. 8 EVRM iuo. de zorgvuldigheidsplicht dient derhalve te worden aangenomen."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepaling schenden. Dit artikel heeft ook betrekking op inreisverboden, en de bestreden beslissingen zijn geenszins als dusdanig te beschouwen. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk omdat de vereiste toelichting ontbreekt.

2.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - *Bestuurshandeling*: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - *Bestuur*: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - *Bestuurde*: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze bevelen zijn genomen. De beslissingen motiveren dat de verzoekende partijen een bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij vreemdelingen zijn die vrijgesteld zijn van de visumplicht en langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen daar blijkt dat de asielprocedure van de verzoekende partijen werd afgesloten op 21 mei 2012, dat de laatste procedure, met name een aanvraag 9ter, werd afgesloten op 10 september 2014 en de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op heden dus ruimschoots overschreden is.

De verzoekende partijen betogen dat in de bestreden beslissingen geen, minstens onvoldoende, rekening gehouden werd met hun gezinsleven met hun zoon S.H. op het Belgische grondgebied. Zij stellen dat *in casu* geen (zorgvuldig) onderzoek voorligt, laat staan enige belangenafweging met betrekking tot hun gezinsleven.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (*cf.* HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het gezinsleven van de verzoekende partijen met hun zoon rekening werd gehouden en dat de verzoekende partijen, door middel van de hen betekende beslissing van 30 augustus 2021 naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennis hebben kunnen nemen van de redenen waarom hun gezins- of familieleven volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen die betrekking hebben op hun gezins- of familieleven reeds werden

afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 30 augustus 2021 naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 6 maart 2020. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 270 864 van 1 april 2022. De verzoekende partijen brengen met het betoog in onderhavig verzoekschrift ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van hun aanvraag van 6 maart 2020. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het gezins- of familieleven van de verzoekende partijen reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partijen kennis hebben gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanhalen die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van hun gezins- of familieleven nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De verzoekende partijen maken aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die vervat ligt in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen

belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.6. De verzoekende partijen betogen dat zij in hun aanvraag van 6 maart 2020 hun gezinsleven met en afhankelijkheid van hun zoon H.S. aannemelijk hebben gemaakt en gedocumenteerd, dat het gezinsleven te beschouwen is als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij wijzen erop dat de verwerende partij verplicht is tot het voeren van een nauwkeurig onderzoek waarbij de individuele en concrete omstandigheden dienen te worden onderzocht alsook dat de verwerende partij een billijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Zij betogen dat *in casu* geen zorgvuldig onderzoek voorligt, laat staan enige belangenafweging. Hoewel het gezinsleven geïndiceerd is en gekend behoorde te zijn door de verwerende partij, wordt hiermee volgens de verzoekende partijen op geen enkele wijzen rekening gehouden. Zij menen dat geen onderzoek werd gevoerd en dat enige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet voorligt.

2.7. Met hun betoog wijzen de verzoekende partijen op hun familie- en gezinsleven op het Belgische grondgebied. De Raad herhaalt dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen die betrekking hebben op hun familie- en gezinsleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 30 augustus 2021 naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 6 maart 2020. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 270 864 van 1 april 2022. De verzoekende partijen brengen ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van hun aanvraag van 6 maart 2020. Aldus blijkt wel degelijk dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partijen. Door het enkel herhalen van de elementen die zij reeds naar voren brachten ter gelegenheid van hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, elementen die reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het herkomstland in de beslissing van 30 augustus 2021 naar aanleiding van deze aanvraag, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met hun persoonlijke situatie of dat zij deze situatie heeft miskend.

De verzoekende partijen tonen niet aan op welke wijze de beoordeling van de door hen aangevoerde omstandigheden verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het gezinsleven ten aanzien van een terugkeer naar het land van herkomst.

2.8. De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Uit de beslissing van 30 augustus 2021 betreffende hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 6 maart 2020 blijkt dat betreffende het gezinsleven met de zoon H.S. geoordeeld werd "*Betrokkenen beroepen*

zich op hun gezinsleven in België met hun zoon H.S. en hun afhankelijkheid van hem. Hun zoon zou hen ten laste nemen en zo bijvoorbeeld de huur van het appartement betalen. Ter staving hiervan leggen betrokkenen het arbeidscontract van hun zoon en van zijn partner voor evenals enkele loonfiches. Ze wijzen erop dat zij niet over onroerend goed of enig inkomen/uitkering beschikken in het land van herkomst, ter staving hiervan leggen ze een document voor dd. 12.11.2019 dat echter opgesteld is in het Albanees niet noch vertaald noch gelegaliseerd werd. Dit document kan door onze diensten dan ook niet weerhouden worden. Ze zouden in de toekomst ook kunnen instaan voor de zorg voor de kleinkinderen met alle voordelen van dien voor de Belgische samenleving.(...) Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003 Slivenko/Lotland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat hun zoon, Dhr. H.S. inderdaad over verblijfsrecht in België beschikt. Echter, betrokkenen wonen niet samen met hun zoon waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "(...)." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (...) In casu blijft het bij de bewering dat hun zoon hen ten laste zou nemen en bijvoorbeeld de huur van het appartement zou betalen. Echter, betrokkenen tonen dit op geen enkele wijze aan. De voorgelegde arbeidsovereenkomsten van hun zoon en zijn partner en bijhorende loonfiches tonen enkel aan dat zij hier beiden een inkomen verdienen uit arbeid, het zegt niets over de besteding van dit inkomen. Het mogelijks instaan voor toekomstige kleinkinderen kan evenmin aanvaard worden aangezien betrokkenen hier op de feiten vooruit lopen aangezien er momenteel geen kleinkinderen zijn. Betrokkenen tonen aldus niet in concreto aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het komt betrokkenen toe om hun argumenten te onderbouwen met concrete elementen en minstens een begin van bewijs."

De verzoekende partijen tonen ter gelegenheid van hun verzoekschrift, door enkel te betogen dat zij hun gezinsleven met en afhankelijkheid van hun zoon H.S. aannemelijk hebben gemaakt en gedocumenteerd, dat het gezinsleven te beschouwen is als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, niet aan dat over het gezinsleven met en de afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van hun meerderjarige zoon anders gedacht moet worden.

2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er nogmaals op dat met het gezinsleven van de verzoekende partijen met hun zoon rekening werd gehouden en dat de verzoekende partijen, door middel van de hen betekende beslissing van 30 augustus 2021 naar aanleiding van hun aanvraag van 6 maart 2020, kennis hebben kunnen nemen van de redenen waarom het gezinsleven van de verzoekende partijen volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen die betrekking hebben op hun familie- en gezinsleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 30 augustus 2021 naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 6 maart 2020. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 270 864 van 1 april 2022. De verzoekende partijen brengen ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van hun aanvraag van 6 maart 2020. Aldus blijkt wel degelijk dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partijen.

Gelet op het feit dat de elementen betreffende het gezinsleven van de verzoekende partijen beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partijen kennis hebben gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanhalen die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het gezinsleven van de verzoekende partijen nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissingen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Uit het betoog van de verzoekende partijen kan daarnaast niet opgemaakt worden met welke elementen van hun gezondheidstoestand de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissingen tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin maken zij aannemelijk dat er sprake is van relevante elementen die betrekking hebben op het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet gemotiveerd heeft.

2.11. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

2.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER